WIEŚCI AKADEMICKIE

CZASOPISMO
UNIWERSYTETU
PRZYRODNICZEGO
W POZNANIU

NUMER SPECJALNY XXXIII 2026
ISSN 1429-3064

PRO MEMORIA

2025 — 2026

Umarłych wieczność dotąd trwa,
dokąd pamięcią im się płaci.
Chwiejna waluta. Nie ma dnia,
by ktoś wieczności swej nie stracił.

Wisława Szymborska

Pro Memoria

Historię wspólnoty współtworzą także nieobecni.

Każda wspólnota akademicka tworzy swoją historię nie tylko poprzez osiągnięcia, odkrycia i kolejne pokolenia studentów. Jej częścią są także ludzie, którzy przez lata swoją pracą, wiedzą i obecnością współtworzyli Uniwersytet Przyrodniczy w Poznaniu.

W specjalnym wydaniu „Wieści Akademickich" – Pro Memoria wspominamy osoby związane z naszą Uczelnią, które odeszły w roku akademickim 2025/2026. Przywołujemy ich sylwetki, dorobek i ślady, jakie pozostawili w życiu akademickiej wspólnoty.

To wydanie jest przede wszystkim wyrazem pamięci i szacunku. Bo choć mijają lata, ludzie, którzy współtworzyli Uczelnię, pozostają częścią jej historii.

ODESZLI OD NAS W 2025 R.

† 3.10

Irena Kempa

emerytowana pracowniczka
Domów Studenckich

† 9.10

dr Marian Chmurak

emerytowany pracownik
Katedry Ekonomiki i Organizacji Rolnictwa

† 18.10

Teodozja Andruszczak

emerytowana pracowniczka
Działu Administracyjno-Gospodarczego

† 24.10

prof. dr hab. Zbigniew Młynarek

emerytowany profesor
Katedry Geotechniki

† 31.10

Andrzej Korczyk

emerytowany pracownik Działu
Gospodarczego i Zaopatrzenia

† 1.11

mgr Bożena Adamska

emerytowana pracowniczka
Katedry Mikrobiologii Rolnej

† 10.11

Zofia Rechmal

emerytowana pracowniczka
Działu Administracyjno-Gospodarczego

† 28.11

prof. dr hab. Witold Pazdrowski

emerytowany profesor
Katedry Użytkowania Lasu

ODESZLI OD NAS W 2026 R.

† 12.01

mgr Barbara Knop

emerytowana pracowniczka
Katedry Agronomii

† 28.01

Józef Gatesz

emerytowany pracownik
Katedry Agrometeorologii

† 11.02

prof. dr hab. Waldemar Uchman

emerytowany profesor Wydziału Nauk
o Żywności i Żywieniu

† 16.02

mgr inż. Barbara Krzyżaniak

emerytowana pracowniczka
Katedry Tworzyw Drzewnych

† 20.02

Bożena Wawrzyniak

emerytowana pracowniczka Działu
Administracyjno-Gospodarczego

† 26.02

Andrzej Bosiacki

emerytowany pracownik
Działu Technicznego

† 8.03

mgr Józef Skrzypek

emerytowany pracownik
Katedry Technologii Mleczarstwa

† 29.03

mgr inż. Tadeusz Szwadiak

emerytowany pracownik Katedry Nauk
Przedklinicznych i Chorób Zakaźnych

† 10.04

dr hab. Józef Piróg

emerytowany profesor nadzwyczajny
Katedry Warzywnictwa

† 30.04

mgr inż. Paweł Urbański

emerytowany pracownik Katedry Botaniki

† 1.05

prof. dr hab. Jan Gawęcki

emerytowany profesor
Katedry Higieny Żywienia Człowieka

† 4.05

Janina Kozal

emerytowana kierowniczka dziekanatu
Wydziału Weterynarii i Nauk o Zwierzętach

† 14.05

inż. Krystyna Bender

emerytowana kierowniczka dziekanatu
Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu

† 31.05

Jolanta Stefens

emerytowana pracowniczka
Kancelarii Ogólnej

† 3.08

mgr inż. Ruta Rypińska

emerytowana pracowniczka Katedry
Hodowli Owiec, Kóz i Zwierząt Futerkowych

† 8.08

dr hab. Marek Spychalski

emerytowany pracownik naukowy
Katedry Gleboznawstwa i Rekultywacji

† 8.08

Henryk Małecki

emerytowany pracownik Katedry Obrabiarek
i Urządzeń Przemysłowych

† 15.08

inż. Barbara Karczewska-Walerych

emerytowana kierowniczka
Domu Studenckiego

ODESZLI OD NAS W 2026 R.

† 15.08

dr hab. Urszula Prusiewicz-Witaszek

emerytowana profesor nadzwyczajna
Katedry Fizjologii i Biochemii Zwierząt

† 22.08

prof. dr hab. Kamila Wilczyńska

emerytowana profesor
Katedry Ekonomii

† 24.08

Barbara Sikorska

emerytowana pracowniczka
Działu Gospodarczego i Zaopatrzenia

† 30.08

Sławomir Pietrzycki

emerytowany pracownik
Działu Technicznego

† 31.08

Henryk Tyksiński

emerytowany pracownik
Działu Technicznego

† 8.09

mgr Barbara Senator

emerytowana kierowniczka
Domu Studenckiego

† 9.10

Marek Gierszewski

emerytowany pracownik
Działu Gospodarczego i Zaopatrzenia

Zbigniew Młynarek 6
Witold Pazdrowski 8
Józef Gatesz 9
Waldemar Uchman 10
Józef Skrzypek 12
Tadeusz Szwadiak 13
Józef Piróg 14
Paweł Urbański 15
Jan Gawęcki 16
Jolanta Stefens 19
Marek Spychalski 20
Urszula Prusiewicz-Witaszek 21
Kamila Wilczyńska 22

1939–2025

Zbigniew Młynarek

Zbigniew Młynarek urodził się w Toruniu, w rodzinie od pokoleń związanej z Wielkopolską. Liceum Ogólnokształcące nr 2 ukończył w 1957 r. w rodzinnym mieście. Był absolwentem i doktorem nauk technicznych Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej oraz doktorem habilitowanym nauk technicznych SGGW w Warszawie. Promotorem Jego rozprawy doktorskiej był prof. dr hab. S. Rząsa, kierownik Katedry Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziemnego na Wydziale Melioracji Wodnych. Pracę habilitacyjną przygotował w Katedrze Geotechniki Politechniki w Budapeszcie pod kierunkiem światowego formatu geotechnika prof. dr. A. Kezdiego. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych w zakresie geotechniki uzyskał w 1988 r., a stanowisko profesora zwyczajnego w 2001 r. jako pracownik Akademii Rolniczej w Poznaniu. W latach 1962–1964 był asystentem w Katedrze Mechaniki Gruntów i Fundamentowania Budowli Politechniki Poznańskiej, a po przejściu do Naszej Uczelni asystentem (1964) i adiunktem (1970) w Katedrze Gruntoznawstwa i Budownictwa Ziemnego, docentem (1976) i kierownikiem Zespołu i Zakładu Geotechniki oraz Katedry Geotechniki (1973–2006). W latach 1978–1984 był Prodziekanem Wydziału Melioracji Wodnych. Wyróżniony nagrodą III stopnia Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego za pracę doktorską (1971) oraz nagrodą za pracę habilitacyjną, a także nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Techniki za działalność naukową i dydaktyczną (1972).

Głównym kierunkiem zainteresowań badawczych Profesora Zbigniewa Młynarka było wyznaczanie parametrów geotechnicznych gruntów podłoża budowlanego metodami *in situ*, ze szczególnym uwzględnieniem metody statycznego sondowania. Jednym z większych osiągnięć badawczych jest wdrożenie tej metody wraz z zespołem katedry do określania parametrów wytrzymałościowych i odkształceniowych osadów poflotacyjnych, wbudowanych w obwałowania zbiornika Żelazny Most KGHM w Lubiniu oraz wdrożenie nieniszczącej metody oceny stopnia zagęszczenia osadów poflotacyjnych za pomocą izotopowego czujnika Troxler, a także opracowanie zależności empirycznych do wyznaczania parametrów geotechnicznych gruntów z obszaru Polski metodą statycznego sondowania i metodą dylatometryczną. Zależności te są powszechnie stosowane w projektowaniu geotechnicznym. W okresie kierowania Katedrą Geotechniki Profesor koordynował i prowadził oficjalną współpracę z Katedrą Geotechniki Politechniki w Budapeszcie, Norwegian Geotechnical Institute, University of Louisiana, Ecole Centrale w Lyonie, A.P. van den Berg Company (Holandia), Studio prof. Marchetti (Włochy).

Był członkiem honorowym Polskiego Komitetu Geotechniki (od 2011), członkiem Sekcji Mechaniki Gruntów, Skał i Fundamentowania Komitetu PAN (1976–2010), członkiem Komisji Urbanistyki i Planowania Przestrzennego PAN Oddziału w Poznaniu (od 2013), „core member" Komitetu TC16 Site Characterization oraz International Society for Soil Mechanics and Geotechnical Engineering z siedzibą w Londynie (w okresie 2002–2014). Od 1994 r. pracował jako dyrektor International Society for Cold Countries Development z siedzibą w Sapporo, członek korespondent Southeast Asian Geotechnical Society z siedzibą w Pathumathani – Tajlandia, członek Komitetu Naukowego i Wydawniczego czasopism: „Archiwum Inżynierii Lądowej" Polskiej Akademii Nauk i „Acta Geotechnica et Mechanica" Politechniki Wrocławskiej, członek Rady Naukowej Instytutu Badawczego Dróg i Mostów w Warszawie (2011–2021) oraz członek Rady Naukowej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (2017–2021). Profesor był też rzeczoznawcą PZITB z dziedziny geotechniki od 1973 r. i sekretarzem naukowym Polskiego Komitetu Geotechniki (1996–2002). W 2002 r. został wybrany prezydentem Polskiego Komitetu Geotechniki na okres dwóch kadencji. Przez pięć lat był przewodniczącym sekcji T-07 Komitetu Badań Naukowych przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego, współzałożycielem i prezydentem Klubu Rotary International w Poznaniu w kadencji 1991–1992. Był też członkiem Towarzystwa im. Hipolita Cegielskiego, członkiem Towarzystwa Muzycznego im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu, członkiem Wielkopolskiej Izby Inżynierów Budownictwa. Posiadał uprawnienia budowlane w pełnym zakresie, uprawnienia Centralnego Urzędu Geologii oraz Certyfikat Polskiego Komitetu Geotechniki.

Profesor Młynarek prowadził wykłady z mechaniki gruntów i fundamentowania budowli, a także z budownictwa drogowego, geometrii wykreślnej oraz posadowienia budowli na podłożu słabonośnym na Wydziale Melioracji Wodnych, a od 2011 r. wykładał na Międzynarodowym Studium Podyplomowym Planowania Przestrzennego na Wydziale Architektury Politechniki Poznańskiej. Wygłaszał wykłady i odczyty w ośrodkach akademickich i instytucjach naukowych oraz na międzynarodowych konferencjach w: Holandii, Francji, Niemczech, Słowenii, na Węgrzech, w Norwegii, USA, Chinach, Japonii, Szwajcarii, Turcji, Finlandii, Anglii, Indiach, Portugalii, Szwecji, Indonezji (Bali), Czechach i na Słowacji.

Profesor Zbigniew Młynarek był członkiem wielu Międzynarodowych Komitetów Naukowych i International Advisory Committee, uczestnikiem konferencji organizowanych pod patronatem International Society for Soil Mechanics and Geotechnical Engineering i innych międzynarodowych stowarzyszeń. Był członkiem Komitetów Naukowych Krajowych Konferencji Mechaniki Gruntów i Inżynierii Geotechnicznej oraz Konferencji Awarie Budowlane. Wygłosił keynote lectures, invited lectures oraz referaty jako panelista i general reporter.

Profesor Młynarek opublikował ponad 200 prac i pięć monografii, których był autorem lub współautorem. Ponad 20 publikacji zostało wyróżnionych i wytypowanych do prezentacji na kongresach międzynarodowych i krajowych. Jest

autorem dwóch patentów. Był promotorem trzech rozpraw doktorskich, opiekunem trzech habilitacji, kilkudziesięciu prac magisterskich. Opracował kilkadziesiąt recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych, artykułów zagranicznych i krajowych oraz wniosków o tytuł profesora, w tym dwa dla profesorów z zagranicy. Był autorem i współautorem ponad 650 ekspertyz w kraju i za granicą, między innymi dla priorytetowych inwestycji w Polsce, takich jak: autostrady A1, A2, A4, Odra Tower we Wrocławiu, budowa centrów logistycznych i handlowych, badania na stadionie narodowym w Warszawie i we Wrocławiu, rozbudowa fabryki Michelin-Stomil oraz ekspertyz pod liczne obiekty kubaturowe. Współpracował z firmami Aral Polska i Statoil Polska w zakresie przygotowania dokumentacji pod budowę stacji paliw.

Za swoje osiągnięcia Profesor Zbigniew Młynarek otrzymał następujące odznaczenia: medal Polskiej Akademii Nauk „Naturae Tutela Res Necessaria Hominum. Pro Regionalibus et Urbanis Studiis" (2013), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (2012), odznaczenie „Labor Omnia Victis" (2010), Złoty Krzyż Zasługi (1988), Odznakę Honorową Miasta Poznania (1985), Krzyż Komandorski Orderu Świętego Stanisława (2004) za działalność charytatywną, tytuł Lidera Pracy Organicznej i Statuetkę Złotego Hipolita (2005), a w 2018 r. tytuł Wybitna Osobistość Pracy Organicznej i Statuetkę Złotego Hipolita, tytuł honorowego członka Holenderskiej Izby Eksporterów (2000) oraz medal Zasłużony dla Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu (2012).

Na konferencji International Symposium on Geotest Sites w Oslo prof. Paul Mayne (Georgia Technological University, USA) zaliczył Profesora Zbigniewa Młynarka do grupy 15 naukowców na świecie, którzy najwięcej wnieśli w rozwój geotechniki, w zakresie badań podłoża gruntowego metodami *in situ*.

Od 2020 r. Profesor Zbigniew Młynarek jest patronem konkursu na najlepszą pracę magisterską w zakresie inżynierii środowiska na Wydziale Inżynierii Środowiska i Inżynierii Mechanicznej naszej Uczelni.

W naszej pamięci Profesor Zbigniew Młynarek pozostanie nie tylko jako wybitny naukowiec i nauczyciel akademicki, lecz również jako uznany i niezwykle szanowany mecenas kultury oraz osoba zaangażowana w działalność charytatywną w Poznaniu i Wielkopolsce.

dr hab. inż. Jerzy Bykowski,
emerytowany prof. UPP

1947–2025

Witold Pazdrowski

Witold Pazdrowski urodził się 24 grudnia 1947 r. w Gronowie w powiecie leszczyńskim. W rozmowach z nami wspominał, że to wychowanie na wsi ukształtowało jego miłość i szacunek do przyrody. Profesor kochał i rozumiał przyrodę. Zawsze podziwialiśmy to, jak obserwował otaczający świat zwierząt i roślin, a następnie dzielił się z nami swoimi przemyśleniami.

To zainteresowanie naturą sprawiło, że zdecydował się zostać leśnikiem. W 1966 r. ukończył Technikum Leśne w Rogoźińcu i po maturze zdał egzaminy na Wydział Leśny ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Po ukończeniu studiów w 1971 r. został zatrudniony w Nadleśnictwie Krzyż. Ten krótki epizod pracy terenowej sprawił, że Profesor umiał łączyć naukę leśną z potrzebami praktyki.

Na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej i Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu pracował w latach 1972–2018. Pracę rozpoczął w Instytucie Użytkowania Lasu i Inżynierii Leśnej, a kontynuował w Katedrze Użytkowania Lasu. W 2018 r. przeszedł na emeryturę. Na macierzystej uczelni uzyskał kolejno stopnie doktora nauk leśnych (1978), doktora habilitowanego nauk leśnych (1992) oraz tytuł profesora (2002).

Główne kierunki jego działalności naukowej to: szeroko rozumiana problematyka surowca drzewnego, a przede wszystkim warunków kształtujących proces ksylogenezy, powstawania drewna młodocianego, dojrzewającego i dojrzałego. W swoich badaniach skupiał się również na badaniu procesu twardzielowania oraz na zagadnieniu stopnia krystaliczności celulozy w ścianach komórkowych elementów anatomicznych drewna.

Jego dorobek naukowy to ponad 200 prac, pięć książek oraz materiały pokonferencyjne, artykuły naukowe i popularnonaukowe. W rozprawie doktorskiej pt. „Ocena skutków podkrzesywania sosen (*Pinus sylvestris* L.) na przykładzie powierzchni badawczej Leśnego Zakładu Doświadczalnego Murowana Goślina" starał się dowieść, jak wielkie znaczenie może mieć podkrzesywanie drzew dla produkcji surowca drzewnego najwyższej jakości. Dalsze badania w tym zakresie zaowocowały w 1992 r. rozprawą habilitacyjną pt. „Zmiany jakości i wartości drewna w drzewostanach sosnowych przy zastosowaniu podkrzesywania drzew". To właśnie badania nad podkrzesywaniem drzew w lesie sprawiły, że był osobą bardzo rozpoznawalną wśród pracowników Administracji Lasów Państwowych. Często zapraszano go jako eksperta na kursy terenowe o tej tematyce.

Profesor wypromował aż 16 doktorów nauk leśnych. Jeden z jego doktorantów uzyskał tytuł profesora, a trzech to profesorowie naszej Uczelni. Ponadto był recenzentem wniosków o tytuł profesora oraz na stanowisko profesora nadzwyczajnego, wielokrotnie opiniował też prace habilitacyjne i doktorskie. Przygotowywał opinie projektów grantów oraz recenzje wydawnicze. Był uznanym autorytetem zawodowym, rozpoznawalnym w środowisku naukowym w kraju i poza jego granicami.

Profesor nie uchylał się również od pełnienia różnych funkcji. Był między innymi prodziekanem ds. studiów niestacjonarnych Wydziału Leśnego, kierownikiem Katedry Użytkowania Lasu oraz wiceprzewodniczącym i przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów i Komisji Dyscyplinarnej dla Pracowników. Był członkiem komitetów organizacyjnych krajowych i zagranicznych konferencji naukowych oraz członkiem Kolegium Redakcyjnego wydawnictw naukowych wydawanych na Uniwersytecie Technicznym w Kownie. Za pracę naukową, dydaktyczną i organizacyjną otrzymał liczne nagrody Rektora, został też odznaczony Brązowym oraz Złotym Krzyżem Zasługi. Należał do wielu towarzystw naukowych, m.in. do Polskiego Towarzystwa Leśnego, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk i Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Dużo czasu poświęcał pracy dydaktycznej. Był doświadczonym i wymagającym, ale lubianym i cenionym przez studentów nauczycielem akademickim. Na wysokim poziomie i z zaangażowaniem prowadził wykłady i ćwiczenia. Dlatego też co roku zgłaszała się do niego duża grupa studentów chcących pisać prace dyplomowe pod jego kierunkiem.

Prywatnie Profesor był osobą skromną i nienarzucającą się otoczeniu. Pod koniec życia zakupił mały domek w lesie i zamieszkał w nim z żoną. Kochał zwierzęta. Hodował konie i psy. Lubił słuchać muzyki poważnej. Jego pasją było też łowiectwo i wędkarstwo. Był wielkim znawcą broni myśliwskiej. Miłość do lasu i natury zaszczepił swoim synom i wnukowi, którzy również zostali leśnikami. Pomimo przejścia na emeryturę nadal był bardzo aktywny naukowo.

Zapamiętamy Profesora jako wspaniałego człowieka, wrażliwego na niesprawiedliwość i krzywdę ludzką, cenionego nauczyciela akademickiego, człowieka szlachetnego i życzliwego, wiernego swoim ideałom. Podziwialiśmy go za pracowitość i sumienność. Nie zdarzyło się, aby nie miał czasu dla nas – swoich uczniów.

Zmarł nagle 28 listopada 2025 r. Został pochowany na małym cmentarzu w miejscowości Opatówko koło Wrześni.

W osobie Pana Profesora straciliśmy kogoś bardzo bliskiego, komu wiele zawdzięczamy. Pozostanie na co dzień obecny w naszych wspomnieniach.

PROF. UPP DR HAB. JAROSŁAW SZABAN

1939–2026

Józef Gatesz

Józef Gatesz urodził się 29 stycznia 1939 r. w miejscowości Krasna w rejonie czerniowieckim, należącym wówczas do Królestwa Rumunii (obecnie na terytorium Ukrainy).

Po drugiej wojnie światowej, w wyniku przesiedleń, rodzina Gateszów osiedliła się we Wschowie (do 1946 r. Fraustadt). W 1968 r. Józef ukończył tamtejsze liceum ogólnokształcące i podjął pracę w Wydziale Finansowym Powiatowego Prezydium Rady Narodowej. Już wówczas prowadził również obserwacje meteorologiczne dla Państwowego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego. W 1972 r., po odbyciu dwuletniej służby wojskowej, rozpoczął pracę w Fabryce Kosmetyków „Pollena-Lechia" w Poznaniu.

Z Akademią Rolniczą w Poznaniu związał się w marcu 1982 r., początkowo jako rewident w Dziale Rewizji Gospodarczej. Od 1987 r. był zatrudniony jako pracownik stacji meteorologicznej w Zakładzie Agrometeorologii, przekształconym później w Katedrę Agrometeorologii. Do jego obowiązków należało między innymi prowadzenie Informacyjnego Punktu Meteorologicznego, opieka nad ogródkiem meteorologicznym oraz terenową stacją meteorologiczną Zakładu. Uczestniczył także w pomiarach terenowych prowadzonych przez Zakład na terenie gospodarstw rolnych w Grabianowie, Manieczkach i Turwi, a także w badaniach realizowanych przez Katedrę Agrometeorologii w Rosji (Kursk), Kazachstanie i we Francji. Za swoje zaangażowanie i wkład w rozwój Uczelni wielokrotnie otrzymywał nagrody Rektora.

Był człowiekiem niezwykle obowiązkowym i sumiennym. Słynął z punktualności, a współpracownicy cenili go za życzliwość, skromność i uczciwość. Interesował się historią i geografią, jednak jego największą pasją były podróże, którym poświęcał niemal wszystkie swoje oszczędności. Z wielkim zaangażowaniem planował kolejne wyprawy, a po powrocie chętnie dzielił się wspomnieniami, opowiadając o odwiedzonych miejscach i prezentując bogatą dokumentację fotograficzną.

Po przejściu na emeryturę 1 lutego 2004 r. utrzymywał bliski kontakt z Katedrą. Chętnie uczestniczył w spotkaniach i uroczystościach organizowanych przez jej pracowników, w tym w tradycyjnych spotkaniach wigilijnych i wielkanocnych.

10 sierpnia 2026 r. pożegnaliśmy Pana Józefa. Pozostanie w naszej pamięci jako oddany pracownik, serdeczny kolega i człowiek pełen pasji. Został pochowany na Cmentarzu Komunalnym Junikowo w Poznaniu.

mgr Józef Moczko

1940–2026

Waldemar Uchman

11 lutego 2026 r. odszedł prof. dr hab. Waldemar Uchman – człowiek, który przez wiele dziesięcioleci był związany z poznańskim środowiskiem akademickim, nauką o żywności, a także z książką i działalnością wydawniczą. Odszedł Profesor, naukowiec, nauczyciel akademicki, wychowawca wielu pokoleń studentów i pracowników nauki, ale przede wszystkim człowiek, którego obecność na Uniwersytecie i w środowisku wydawców pozostawiła trwały ślad.

Waldemar Uchman urodził się 3 października 1940 r. w Warszawie. Po ukończeniu studiów na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie w 1962 r. uzyskał magisterium z chemii, rozpoczął pracę w Instytucie Biologii Stosowanej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. W kolejnych latach konsekwentnie rozwijał swoją karierę naukową – w 1968 r. uzyskał stopień doktora nauk przyrodniczych, w 1978 r. doktora habilitowanego nauk technicznych, a w 1991 r. tytuł profesora nauk rolniczych. W 2000 r. został mianowany profesorem zwyczajnym.

Jego droga zawodowa była związana przede wszystkim z technologią żywności, a szczególnie z technologią i jakością produktów mięsnych. Profesor zajmował się między innymi bezpieczeństwem mikrobiologicznym żywności, metodami analitycznymi, właściwościami białek i przemianami zachodzącymi w produktach pod wpływem czynników technologicznych. Interesowały go również możliwości lepszego wykorzystania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz rozwiązania proekologiczne w przemyśle spożywczym.

Ważną cechą jego pracy naukowej było łączenie wiedzy technologicznej z metodami analitycznymi i matematycznym modelowaniem procesów. Dzięki temu jego badania nie ograniczały się do opisu zjawisk, ale zmierzały do ich zrozumienia i praktycznego wykorzystania. Profesor utrzymywał kontakty z zagranicznymi ośrodkami naukowymi, prowadził wykłady i uczestniczył w projektach badawczych. Pozostawił po sobie bogaty dorobek publikacyjny – artykuły w renomowanych czasopismach, rozdziały w książkach, referaty i patenty.

Nie sposób jednak mówić o Profesorze wyłącznie przez pryzmat publikacji i osiągnięć naukowych. Był przede wszystkim nauczycielem. Prowadził wykłady, seminaria i zajęcia praktyczne, był opiekunem studentów i praktyk studenckich, uczestniczył w opracowywaniu programów kształcenia i organizacji studiów. Wypromował ponad 250 magistrów i inżynierów oraz sześciu doktorów. Dla wielu z nich pozostał nie tylko nauczycielem akademickim, ale również kimś, kto pomógł im rozpocząć własną drogę zawodową.

Profesor Uchman pełnił również ważne funkcje organizacyjne. Był prodziekanem Wydziału Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Poznaniu w latach 1984–1990, a następnie wicedyrektorem i dyrektorem Instytutu Technologii Mięsa. Przez dwadzieścia lat był także członkiem Rady Nadzorczej Spółki Akcyjnej Celiko, wspierając współpracę pomiędzy środowiskiem akademickim a praktyką gospodarczą.

Za znaczący dorobek naukowy i organizacyjny został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz medalem „Verba docent – exempla trahunt" „Słowa uczą – przykłady pociągają" przyznawanym przez Towarzystwo im. Hipolita Cegielskiego.

Jest jednak jeszcze jeden obszar działalności Profesora, który zasługuje na szczególne wspomnienie – działalność wydawnicza. Z Wydawnictwem UPP związany był przez wiele lat. Najpierw jako redaktor czasopism i redaktor działowy, a później, w latach 2002–2016, jako przewodniczący Komitetu Redakcyjnego Wydawnictwa. Jego wiedza, doświadczenie i znajomość środowiska naukowego miały istotny wpływ na kierunki rozwoju wydawnictwa i sposób upowszechniania wyników badań naukowych.

Ta działalność była czymś więcej niż tylko pełnieniem kolejnej funkcji. Profesor był człowiekiem, który rozumiał znaczenie dobrej książki naukowej i dobrego czasopisma. Wiedział, że publikacja jest nie tylko zwieńczeniem pracy badawczej, ale również sposobem przekazywania wiedzy kolejnym pokoleniom. Dlatego z dużą uwagą i odpowiedzialnością podchodził do spraw wydawniczych.

Szczególne miejsce w jego działalności zajmowały czasopisma naukowe. Był współzałożycielem i redaktorem wielu czasopism o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Odegrał pionierską rolę w tworzeniu „Electronic Journal of Polish Agricultural Universities", a następnie „Acta Scientiarum Polonorum" i „Logforum". Dzięki jego zaangażowaniu – wieloletniej pracy redaktora naczelnego i przewodniczącego rady naukowej – zarówno „Acta Scientiarum Polonorum Technologia Alimentaria", jak i „LogForum" umacniały swoją pozycję. W efekcie znalazły się wśród czasopism liczących się w międzynarodowym obiegu naukowym i zostały indeksowane w bazach Scopus oraz Web of Science.

Profesor był również członkiem Komitetu Redakcyjnego „Meat Science", jednego z ważnych czasopism naukowych związanych z jego specjalnością. Jego własny dorobek wydawniczy obejmował także książki i opracowania o znaczeniu praktycznym. Szczególne miejsce zajmuje pierwszy w Polsce polsko-angielski i angielsko-polski słownik technologii mięsa, którego był redaktorem i współautorem.

W środowisku wydawców szkół wyższych Profesor był człowiekiem znanym, cenionym i lubianym. Wielokrotnie reprezentował Wydawnictwo UPP, również podczas wystaw polskiej książki naukowej za granicą. Uczestniczył także w pracach komisji i jury konkursów poświęconych książce akademickiej.

Co charakterystyczne, Jego aktywność zawodowa nie skończyła się wraz z przejściem na emeryturę w 2011 r. Nadal przewodniczył Komitetowi Redakcyjnemu Wydawnictwa UPP (do 2016 r.), uczestniczył w pracach sądów konkursowych

Międzynarodowych Targów Poznańskich Polagra Food, Polagra Tech i Polagra Gastro, a także zasiadał w jury Konkursu o Nagrodę Gaudeamus, przyznawaną za najlepsze publikacje naukowe i dydaktyczne. Jeszcze w 2025 r. był członkiem jury konkursów na najlepszą książkę akademicką.

Ci, którzy z nim współpracowali, zapamiętali przede wszystkim jego spokój, rozwagę i przenikliwość. W trudnych sytuacjach potrafił zachować dystans, ale jednocześnie nie unikał odpowiedzialności i trudnych decyzji. Był człowiekiem powściągliwym, ale po bliższym poznaniu serdecznym i troskliwym – takim, na którym można było polegać. I może właśnie ta cecha – umiejętność łączenia stanowczości z życzliwością – najlepiej oddaje sposób, w jaki był postrzegany przez ludzi, którzy mieli okazję z nim pracować.

Pracowałam z Panem Profesorem ponad 20 lat. Wiele się od niego w tym czasie nauczyłam i wiele mu zawdzięczam. Poznałam go nie tylko jako znakomitego szefa, ale także jako człowieka, dla którego największą wartością była rodzina.

PROF. DR HAB. JULITA REGUŁA

1940–2026

Józef Skrzypek

Józef Skrzypek – emerytowany pracownik Katedry Mleczarstwa i Inżynierii Procesowej Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu – zmarł 8.03.2026 r. w wieku 86 lat.

Swoją drogę zawodową Józef Skrzypek od początku realizował w branży mleczarskiej. W 1959 r. ukończył Technikum Mleczarskie we Wrześni, a w 1961 r. odbył staż w Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w Szamotułach. Kontynuował naukę w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, gdzie w 1966 r. ukończył studia w zakresie przetwórstwa mleczarskiego. W 1968 r. pracował jako kierownik do spraw technicznych w OSM Łubienica, a później w Instytucie Przemysłu Mleczarskiego.

W 1998 r. mgr inż. Józef Skrzypek rozpoczął pracę w Katedrze Mleczarstwa Akademii Rolniczej w Poznaniu (obecnie Katedra Mleczarstwa i Inżynierii Procesowej Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu), pełniąc funkcję głównego technologa oraz specjalisty naukowo-technicznego. Zarządzał pracownią półtechniczną Katedry mieszczącą się na terenie Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej we Wrześni, w której realizowane były prace badawczo-rozwojowe pracowników i prowadzono zajęcia praktyczne ze studentami.

Szczególne miejsce w jego pracy zawodowej zajmowały procesy separacji membranowej mleka i serwatki. Była to dziedzina, którą znał doskonale zarówno od strony naukowej, jak i praktycznej. Należał do grona pionierów rozwijających technologie membranowe w polskim mleczarstwie. W 1969 r. uczestniczył w pozyskaniu dla laboratorium we Wrześni pierwszych w Polsce rozwiązań wykorzystujących techniki membranowe, a następnie brał udział w ich doskonaleniu i wdrażaniu w praktyce przemysłowej.

Józef Skrzypek miał wyjątkową umiejętność łączenia teorii z praktyką. Dobrze rozumiał warunki panujące w zakładach produkcyjnych, dlatego potrafił przekładać wiedzę naukową na konkretne rozwiązania technologiczne. Zawsze szukał odpowiedzi nie tylko pod względem naukowym, ale również użytecznych i możliwych do wdrożenia.

Współtworzył również firmę Intermasz – Filtracja Membranowa, której działalność stanowiła rozwinięcie jego wieloletnich zainteresowań zawodowych, doświadczeń i zrealizowanych wdrożeń w przemyśle.

Był autorem i współautorem ponad 40 publikacji naukowych, a także współtwórcą siedmiu patentów, dotyczących między innymi wytwarzania odżywek mlecznych i mleka humanizowanego, produkcji koncentratów mlecznych oraz przetwarzania serwatki. Brał udział w opracowywaniu technologii, które znalazły zastosowanie w skali przemysłowej. Za swoje osiągnięcia był wielokrotnie nagradzany. W 1985 r. został wyróżniony przez Naczelną Organizację Techniczną w konkursie Mistrz Techniki. W 1986 r. otrzymał Nagrodę I stopnia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej za opracowanie i przemysłowe zastosowanie oryginalnej technologii otrzymywania kazeiny specjalnej jakości z mleka chudego. W 1988 r. został uhonorowany zespołową nagrodą Centralnego Związku Spółdzielni Mleczarskich za doskonalenie odżywek humanizowanych, a w 1989 r. otrzymał Brązowy Krzyż Zasługi.

Józefa Skrzypka pamiętamy nie tylko jako wybitnego specjalistę, ale przede wszystkim jako człowieka serdecznego, skromnego, zawsze gotowego do pomocy, rodzinnego. Wiedzę zdobytą przez lata pracy z wielką otwartością przekazywał kolejnym pokoleniom i adeptom mleczarstwa.

Oprócz zaangażowania w pracę, która była ważną częścią Jego życia, z wielką pasją zajmował się pszczelarstwem i ogrodnictwem. Często opowiadał o swoich zainteresowaniach, czerpiąc radość ze wspólnych rozmów i dzielenia się tym, co było mu bliskie.

Takiego Go zapamiętamy!

prof. UPP dr hab. Dorota Cais-Sokolińska
dr inż. Joanna Teichert

1953–2026

Tadeusz Szwadiak

Tadeusz Szwadiak – wieloletni pracownik techniczny Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu – był związany z naszą Uczelnią przez wiele lat pracy zawodowej.

Pracę rozpoczął w 1977 r. w Katedrze Zoohigieny i Profilaktyki Weterynaryjnej, przemianowanej w 1996 r. na Katedrę Weterynarii Rolniczej, a w 2010 r. na Katedrę Weterynarii. Od 2018 r. po zmianach strukturalnych był pracownikiem Katedry Nauk Przedklinicznych i Chorób Zakaźnych, skąd odszedł na emeryturę w następnym roku.

Dla współpracowników mgr inż. Tadeusz Szwadiak był nie tylko rzetelnym i odpowiedzialnym pracownikiem, ale przede wszystkim osobą życzliwą, serdeczną i otwartą na innych. Zawsze gotów do pomocy, chętnie dzielił się swoim doświadczeniem, spokojem oraz dobrym humorem, tworząc przyjazną atmosferę w zespole. Był skarbnicą anegdot i historii związanych z Uniwersytetem, którymi chętnie dzielił się z kolegami i koleżankami.

W pamięci naszej społeczności akademickiej pozostanie jako osoba skromna, uczciwa i oddana swojej pracy oraz ludziom, z którymi ją wykonywał. Jego odejście jest dla nas bolesną stratą.

Współpracownicy z Katedry Nauk Przedklinicznych i Chorób Zakaźnych

1942–2026

Józef Piróg

Choć wiemy, że kiedyś każdy z nas odejdzie i czasem mamy świadomość, że czyjeś odejście może nastąpić, to ta chwila zawsze przychodzi zbyt wcześnie i niespodziewanie. Nadchodzi ten moment, że rzeczywistość na chwilę zatrzymuje się w miejscu. Tak było w dniu 10 kwietnia 2026 r., gdy odszedł od nas Józef Piróg.

Urodzony w trudnych wojennych czasach, 14 marca 1942 r. we lwowskiej dzielnicy Rzęsna Polska. Po wojnie wraz z rodziną trafił do Rzepina, gdzie spędził dzieciństwo i młodość. Zanim podjął studia w Poznaniu, kształcił się w Studium Nauczycielskim w Gorzowie Wielkopolskim. W 1964 r. rozpoczął studia na Wydziale Ogrodniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, które ukończył w 1969 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera ogrodnictwa. Był to początek jego ponad czterdziestoletniej, nieprzerwanej więzi z Naszą Uczelnią.

Droga zawodowa Profesora w murach Alma Mater wiodła przez wszystkie szczeble kariery akademickiej, od nieistniejącego dziś stanowiska stażysty asystenckiego po profesora nadzwyczajnego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

Jego nieprzerwana przez ponad cztery dekady obecność w strukturach Uczelni była świadectwem rzadko dziś spotykanej lojalności wobec jednej instytucji oraz głębokiego utożsamiania się z jej misją naukową i dydaktyczną. Przez część swojej kariery Profesor dzielił się wiedzą i doświadczeniem również ze studentami Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Sulechowie.

Niezwykle istotnym i unikatowym rysem biografii Profesora było łączenie kompetencji przyrodniczych z technicznymi. W latach 1975–1980 podjął i ukończył studia wyższe na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Poznańskiej, co pozwoliło mu na nowatorskie spojrzenie na inżynierię ogrodniczą. Za swoją pełną pasji i oddania pracę był wielokrotnie honorowany – Srebrnym Krzyżem Zasługi, kilkoma indywidualnymi i trzema zespołowymi nagrodami JM Rektora.

Praca naukowo-badawcza Profesora to ewolucja od tradycyjnych metod uprawy roślin polowych do wysokospecjalistycznych technologii bezglebowych i inżynierii mikroklimatu szklarniowego. To droga od polowej uprawy warzyw dla przemysłu przetwórczego, przez uprawę pomidora szklarniowego i opracowanie technologii produkcji rozsady szczepionej na podkładkach, aż po poszukiwanie optymalnych podłoży do uprawy szklarniowej warzyw.

Osiągnięcia publikacyjne Profesora obejmują łącznie ok. 200 pozycji, w tym blisko 50 oryginalnych rozpraw naukowych oraz współautorstwo ośmiu cenionych książek i monografii. Profesor świetnie odnajdował się także w dydaktyce. Jako kierownik przedmiotów: inżynieria ogrodnicza oraz automatyzacja w ogrodnictwie szczególną wagę przywiązywał do bezpośredniego kontaktu studentów z praktyką ogrodniczą. Wymagający, ale sprawiedliwy, cieszył się autorytetem zarówno wśród współpracowników, jak i studentów. Wypromował jednego doktora oraz ponad 50 magistrów i inżynierów.

Profesor brał czynny udział w życiu Uczelni. Był wieloletnim członkiem Rady Wydziału, Rektorskiej Komisji ds. Aparatury, Uczelnianej Komisji Wyborczej oraz Rady Programowej czasopisma „Wieści Akademickie".

Przez lata niezwykle aktywnie uczestniczył w działalności Poznańskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, jako sekretarz, wiceprzewodniczący i przewodniczący. W 2015 r. działalność Profesora została doceniona i nadano mu godność Członka Honorowego PTNO.

Swoją postawą Profesor udowodnił, że nowoczesne ogrodnictwo jest dziedziną, w której biologia spotyka się z precyzyjną inżynierią, a rzetelność naukowa zawsze idzie w parze z troską o praktyczne wykorzystanie wyników badań.

Kim dla mnie był Profesor Józef Piróg, którego znałam ponad czterdzieści lat? Trudno dziś uwierzyć, jak wiele dróg przebyliśmy przez te lata i jak wiele ról przypadło nam w udziale. Studentka i nauczyciel. Koleżanka i kolega z pracy. Sąsiedzi biurowi. Współpracownicy. Wreszcie – przyjaciele. Nasza relacja stała się bliższa i bardziej osobista, gdy zmagałam się z problemami zdrowotnymi moich rodziców. Często rozmawialiśmy o rodzinie, o codziennych troskach i radościach.

Najbardziej jednak zbliżyła nas działalność w Polskim Towarzystwie Nauk Ogrodniczych. To właśnie Profesor wprowadził mnie w jego szeregi i to po nim przejęłam funkcję przewodniczącej Oddziału. Szczególnie ciepło wspominam nasze wyjazdy na posiedzenia Zarządu Głównego do ukochanego Krakowa. Były one nie tylko okazją do pracy, ale także do rozmów, żartów i bycia razem.

Emerytura – czyli jak żartobliwie mówił: „stypendium ZUS-u" – wcale nie oznaczała dla Profesora zakończenia działalności. Nadal był obecny w Katedrze i w Towarzystwie, pomagał, podpowiadał, wspierał. Zawsze niezwykle otwarty, pogodny i życzliwy.

Dziś, kiedy myślę o tych ponad czterdziestu wspólnych latach, widzę nie tylko Profesora, nauczyciela, współpracownika czy działacza PTNO. Widzę przede wszystkim człowieka, który przez dużą część mojego życia był po prostu obecny. Widzę też niespełnionego lekarza chirurga oraz wielbiciela górskich wędrówek i opery.

Za wspólną pracę, rozmowy, wyjazdy, żarty, wsparcie i zwyczajną codzienną obecność jestem Józefowi ogromnie wdzięczna. Będzie mi Go bardzo brakowało.

dr inż. Jolanta Lisiecka

1953–2026

Paweł Urbański

13 maja 2026 r. liczne grono osób żegnało w sołackim kościele i na cmentarzu przy ulicy Lutyckiej zmarłego 30.04.2026 r. Pawła Urbańskiego. Urodził się 4 marca 1953 r. w Poznaniu. Wczesne lata dzieciństwa spędził w Siemianicach i tam też uczęszczał do szkoły podstawowej, którą ukończył już w Poznaniu. Naukę kontynuował w III Liceum Ogólnokształcącym w Poznaniu, a w 1972 r. rozpoczął studia na Wydziale Leśnym Akademii Rolniczej w Poznaniu. W roku 1977 uzyskał tytuł magistra inżyniera leśnictwa z oceną bardzo dobrą. Rok później ożenił się z Wiesławą Wroniecką, z którą doczekał się córki Joanny. Od wczesnych lat wykazywał zainteresowanie działalnością społeczną, która stała się w przyszłości ważną częścią Jego życia. W latach 1963–1972 był członkiem Związku Harcerstwa Polskiego, pełniąc funkcję drużynowego. W 1973 r. wstąpił do Ligi Ochrony Przyrody, a rok później do Straży Ochrony Przyrody. W okresie studiów działał w Kole Leśników AR.

Pracę zawodową podjął – już jako student – w Instytucie Przyrodniczych Podstaw Leśnictwa Akademii Rolniczej pod koniec 1976 r., a rok później został asystentem w Katedrze Botaniki, w której pracował aż do emerytury. Przez dwa lata (1985–1987) był zatrudniony jako specjalista na UAM, kształcąc się w zakresie briologii pod kierunkiem prof. dr. hab. Stanisława Lisowskiego. Z czasem został uznanym briologiem i rozpoczął prace nad rozprawą doktorską, która miała dotyczyć mchów Pojezierza Drawskiego. Niestety nie doczekała się ona finału.

Paweł Urbański był leśnikiem, briologiem i działaczem na rzecz ochrony przyrody. Jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu publikacji naukowych z zakresu briologii i ochrony przyrody, a jego prace briologiczne dotyczyły głównie Pomorza Zachodniego, Pojezierza Drawskiego i Ziemi Lubuskiej.

Był bardzo związany z Katedrą Botaniki i naszą Uczelnią. Katedra była Jego drugim domem, a praca w niej życiem. Dla spraw służbowych, zawsze gotowy był poświęcić weekend czy zarwać noc. Był prawdziwą kopalnią wiedzy o Katedrze Botaniki, jej historii, profesorach, pracownikach, znał cały bogaty księgozbiór katedralnej biblioteki, zbiory zielnikowe, zawartość wszystkich szaf. Napisał kilkanaście tekstów dotyczących Katedry i jej byłych pracowników. Na Uczelni znał chyba wszystkich, był bowiem otwarty i lubił rozmawiać z ludźmi. Był przez lata aktywnym członkiem organów kolegialnych Uczelni, Senatu i Rady Wydziału, reprezentując grupę pracowników administracyjno-technicznych. Niezwykłe jest to, że mimo zatrudnienia na stanowisku technicznym należał do najbardziej rozpoznawalnych pracowników Katedry. Jako Kolega był życzliwy i pomocny, był też doradcą i absolutnym mistrzem w pisaniu wszelkiego rodzaju oficjalnych pism. W sierpniu 2019 r. przeszedł na emeryturę, jednak zawodowy związek z Uczelnią kontynuował – na podstawie porozumienia o wykonywaniu wolontariatu – do końca życia.

Paweł zadziwiał nas swoją postawą, że wspomnimy chociaż o Jego bezkompromisowym proniepodległościowym i patriotycznym nastawieniu. Znane jest Jego duże zaangażowanie w działalność związkową i uczelnianą. Do końca życia był członkiem Komisji Zakładowej NSZZ Solidarność. Tak po latach wspominał jeden z epizodów drukarskich z lat 80. XX w. „Część czarna (życzenia) była drukowana oficjalnie i w dzień, w punkcie ksero przy Kościuszki, niedaleko Komitetu Wojewódzkiego PZPR. Część czerwona (nazwa Solidarność) była drukowana sitodrukiem, w nocy, w Katedrze Botaniki w Kolegium Cieszkowskich – Nowym, przy istotnym udziale pracownika Katedry Chemii Rolnej. Robiliśmy to przez kilka lat pod rząd. Pewnego razu kserowanie części czarnej przyciągnęło uwagę milicjanta, który akurat stał w kolejce i patrzył na tekst. Czytał i z twarzy było widać, że usiłuje zrozumieć, o co chodzi, ale nie może. Całe szczęście, że nie zdobył się na odwagę i nie zapytał, bo źle by się to dla niego i dla mnie skończyło”.

Pawła nie da się zaszufladkować w obowiązujących uczelnianych schematach organizacyjno-prawnych. Był przedstawicielem odchodzącego pokolenia, ludzi prawych i niezłomnych, którzy pracę rozumieli jako służbę. Do charakterystyki Jego osobowości świetnie pasują słowa św. Jana Pawła II: „Człowiek jest wielki nie przez to, co posiada, lecz przez to, kim jest; nie przez to, co ma, lecz przez to, czym dzieli się z innymi”. Takim Go zapamiętamy.

prof. UPP dr hab. Leszek Bednorz
dr hab. inż. Władysław Kusiak

1944–2026

Jan Gawęcki

Jan Gawęcki, którego pożegnaliśmy 12 maja br., był wybitnym specjalistą z zakresu nauk o żywności i żywieniu człowieka, wspaniałym i zasłużonym nauczycielem akademickim oraz wychowawcą wielu pokoleń magistrantów i doktorantów. Odszedł od nas uczony o wielkim formacie intelektualnym, niekwestionowanym autorytecie naukowym, bardzo oddany naszej Alma Mater.

Profesor Jan Gawęcki urodził się 8 sierpnia 1944 r. w rodzinie o tradycjach patriotycznych, społecznikowskich i w atmosferze poszanowania etosu pracy naukowej. Jego ojciec był rektorem Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu.

Profesor Jan Gawęcki ukończył studia na Wydziale Technologii Rolno-Spożywczej Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu w 1967 r., a siedem lat później na tym samym Wydziale obronił pracę doktorską. W 1982 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego, a w 1991 r. tytuł profesora nauk rolniczych. Był współtwórcą Katedry Higieny Żywienia Człowieka. W początkowych latach swojej kariery naukowej koncentrował się na wpływie czynników fizjologicznych na termogenezę poposiłkową. Na uwagę zasługują również prowadzone przez Profesora badania preferencji pokarmowych osób z miażdżycą, cukrzycą, otyłością i przewlekłą niewydolnością nerek w kontekście etiologii tych chorób. Prace z tego zakresu przyczyniły się do opracowania specjalnych programów edukacji żywieniowej skierowanych do osób chorych. Nowatorskim kierunkiem badań Profesora była nutrigenomika, koncentrująca się na wpływie witamin A i E na genotoksyczność benzo(a)pirenu oraz na żywieniowym i genetycznym uwarunkowaniu homocysteinemii u osób starszych w aspekcie zagrożenia niedokrwienną chorobą serca. Jego dorobek naukowy poświęcony jest najważniejszym problemom nauki o żywności i żywieniu. Rozwój przyszłych naukowców był zawsze sprawą leżącą Profesorowi na sercu. Z myślą o młodej kadrze naukowej zainicjował Krajowe Warsztaty Żywieniowe, na których młodzi pracownicy nauki z różnych ośrodków akademickich zajmujących się badaniami z zakresu nauk o żywności i żywieniu człowieka prezentowali swoje prace i dyskutowali z bardziej doświadczonymi naukowcami. Jako członek Kapituły Fundacji na rzecz Nauki Polskiej, reprezentując nauki przyrodnicze, szczególnie dużo uwagi poświęcał adresowanemu do młodych naukowców programowi pt. „Wspierać najlepszych, aby mogli być jeszcze lepsi".

Profesor Jan Gawęcki kochał młodzież i dbał o jej rozwój, czego dowodem jest Olimpiada Wiedzy o Żywieniu, której był pomysłodawcą i współorganizatorem, a która została powołana przez Ministra Edukacji Narodowej w 1995 r. W dotychczasowych 30 edycjach uczestniczyło ponad 180 tys. młodzieży z blisko 500 szkół ponadgimnazjalnych z całej Polski. Profesor pełnił funkcję przewodniczącego Komitetu Głównego Olimpiady do 2016 r. Po tym czasie, ze względu na przejście na emeryturę, został honorowym przewodniczącym. Olimpiada otworzyła młodym ludziom nowe horyzonty i umożliwiła szybszy rozwój. Pragnąc ułatwić młodzieży przygotowanie do udziału w Olimpiadzie, Profesor zainicjował i współtworzył serię wydawniczą pod nazwą Biblioteczka Olimpiady Wiedzy o Żywieniu. W ramach tej serii ukazało się 21 książeczek obejmujących tę tematykę. Był to jeden z elementów, który wyróżniał tę Olimpiadę wśród innych. Ponadto Profesor był współautorem pięciu opracowań zawierających zbiory zadań i pytań, obejmujących wszystkie edycje Olimpiady.

Ważne miejsce w pracy dydaktycznej Profesora Jana Gawęckiego zajmowało inicjowanie i opracowywanie podręczników, monografii i skryptów, które były i nadal są cennym źródłem wiedzy dla studentów i doktorantów. Wspomnieć należy o wielu latach pracy Profesora na forum publicznym w zakresie polityki naukowej państwa i organizacji nauki. Był członkiem Rady Fundacji na rzecz Nauki Polskiej i Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, aktywnie uczestniczył w działalności Komitetu Badań Naukowych w Zespole Nauk Rolniczych i Leśnych, Komitetu Nauki o Żywieniu Człowieka Polskiej Akademii Nauk i Zespołu ds. Strategicznych Programów Badań i Prac Rozwojowych powołanego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, a w latach 2007–2010 działał w Radzie Naukowej Centrum Badań i Rozwoju. Brał również udział w wielu radach naukowych różnych instytucji oraz w komitetach i radach programowych licznych czasopism naukowych.

Za swoją działalność – zarówno na polu nauki, jak i jej organizacji – Profesor Jan Gawęcki był wielokrotnie wyróżniany licznymi nagrodami, medalami i odznaczeniami, między innymi Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej, a także dwukrotnie otrzymał najwyższą godność akademicką – tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu i Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

*****

Wspomnienie Danuty Góreckiej

Losy moje, przede wszystkim zawodowe, związane były z osobą Profesora. Już jako studentka uczestniczyłam w pracach Koła Naukowego – Sekcja Żywienia Człowieka, którego opiekunem był młody doktor Jan Gawęcki. To był piękny czas. Wyjeżdżaliśmy na obozy naukowe, realizując zadania związane z edukacją żywieniową. Często po zakończonych pracach Profesor organizował ognisko i proponował program wieczoru. Był wspaniałym kompanem i zawsze starał się wprowadzać swobodną atmosferę, co dla nas – studentów – było niesamowite.

Potem był okres realizacji pracy magisterskiej pod opieką Profesora. Regularnie, raz w tygodniu spotykał się z nami (magistrantami), aby omówić wyniki, problemy, a gdy byliśmy zniechęceni pracą, bo nasze starania nie dawały efektów, zawsze dodawał nam otuchy i mobilizował do dalszego wysiłku. Również pracę doktorską przygotowywałam pod kierunkiem

naukowym Profesora. I w tym przypadku Profesor regularnie spotykał się ze mną w celu omówienia postępów w realizacji pracy. Był wymagający, ale jednocześnie bardzo wyrozumiały. Zawsze znajdował dobrą radę i niósł pomoc, mobilizując zarazem do kreatywności.

W 2016 r. Profesor zaproponował mi objęcie funkcji przewodniczącej komitetu głównego Olimpiady Wiedzy o Żywieniu. Było to dla mnie wielkie wyróżnienie, ale towarzyszyła mi też obawa, czy sprostam wymaganiom związanym z organizacją Olimpiady i podtrzymam tak znakomite relacje z nauczycielami i młodzieżą. Profesor był osobą szanowaną i uwielbianą zarówno przez opiekunów młodzieży biorącej udział w Olimpiadzie, jak i przez uczniów. Profesor zadeklarował, że będzie mnie wspierał i rzeczywiście zawsze był przy mnie w najważniejszych momentach. Udzielał mi rad i pomagał na każdym etapie nowych obowiązków. Kiedy zbliżała się Olimpiada i czas przygotowania testów oraz zadań olimpiadowych, Profesor był zawsze w gotowości. Tyle było w Nim energii, zapału i radości. Miał tysiące pomysłów i żył nimi, a ta energia i nam się udzielała.

O wielkim wpływie Profesora Jana Gawęckiego na młodzież niech świadczą słowa dr. n. med. Adama Grzegrzółki, dyrektora Zespołu Szkół nr 6 im. M. Reja w Szczecinie: „Dla zespołu Szkół Gastronomicznych w Szczecinie, dla nauczycieli i młodzieży – Profesor Jan Gawęcki był kimś znacznie więcej. Był człowiekiem niezwykle życzliwym, uważnym i otwartym, który mimo wielkości swojego dorobku nigdy nie budował dystansu. Potrafił słuchać młodych ludzi z prawdziwym zainteresowaniem i szacunkiem. Wierzył w nich. Dodawał odwagi, inspirował. (...) Był prawdziwym przyjacielem szkoły i Honorowym Gastronomikiem. Zawsze obecny wtedy, gdy potrzebowaliśmy wsparcia, dobrego słowa czy mądrej rady. Dla mnie osobiście, jako dyrektora szkoły, Profesor był nie tylko autorytetem naukowym, ale również człowiekiem niezwykle serdecznym i wspierającym. W chwilach ważnych dla naszej społeczności mogliśmy liczyć na Jego życzliwość, otwartość i gotowość do pomocy. Nigdy nie odmawiał rozmowy. Nigdy nie przechodził obojętnie wobec problemów młodzieży i nauczycieli".

Wspomnienie Jolanty Czarnocińskiej

Będąc na III roku studiów, po raz pierwszy miałam styczność z Profesorem, jako nauczycielem prowadzącym wykłady z przedmiotu: nauka o żywieniu człowieka. Jego wykładami byłam autentycznie zachwycona i bez wątpienia to one wzbudziły we mnie marzenie o pracy naukowej, a dzięki Profesorowi zostało ono spełnione. O możliwości zatrudnienia w ówczesnym Instytucie Żywienia Człowieka dowiedziałam się po egzaminie dyplomowym, w którym Profesor uczestniczył jako recenzent mojej pracy magisterskiej. Po niespełna trzech miesiącach od rozpoczęcia pracy na Uczelni wzięłam udział wraz z Profesorem w posiedzeniu Komisji Fizjologii i Biochemii Żywienia oraz Komisji Dietetyki Komitetu Nauki o Żywieniu Człowieka Polskiej Akademii Nauk. Moim zadaniem było przedstawienie wyników badań dotyczących analizy porównawczej preferencji pokarmowych u ludzi zdrowych, otyłych i diabetyków. Było to dla mnie duże wyzwanie i niejako egzamin przed Profesorem, który najwyraźniej dobrze zdałam.

Pracę doktorską realizowałam pod kierunkiem Profesora i przeżycia z tym związane do tej pory są w mojej pamięci. Choć nie był to łatwy okres, przyniósł on także wiele satysfakcji i radości. Najmilej wspominam nasze dyskusje podczas wspólnych spacerów leśnymi ścieżkami wokół Domu Pracy Twórczej w Ustroniu, w którym dwukrotnie mieliśmy okazję przebywać razem przez kilka dni. Moją współpracę z Profesorem wyraźnie zacieśniły dwa cykliczne wydarzenia. Pierwszym były Krajowe Warsztaty Żywieniowe, które z jednej strony niosły ze sobą dużo dodatkowych obowiązków, ale z drugiej strony ułatwiły mi rozwój naukowy i umożliwiły nawiązanie trwałych kontaktów z wieloma naukowcami z różnych uczelni. Drugim była Olimpiada Wiedzy o Żywieniu, w ramach której przez ponad 20 lat, jako sekretarz naukowy Komitetu Głównego, układałam pytania na etap okręgowy i centralny – zadania testowe, problemowe, opisowe i quizy. Przemiłymi akcentami na zakończenie najtrudniejszego, drugiego dnia eliminacji centralnych Olimpiady, były „wieczornice". Radość i satysfakcja z wykonanej pracy przezwyciężały zmęczenie, a duszą towarzystwa tych spotkań niezmiennie przez wszystkie lata był właśnie Profesor.

Dobry los sprawił, że przez ostatnie osiem lat mojej pracy w Katedrze dzieliłam pokój z Profesorem. Chociaż z chwilą Jego przejścia na emeryturę, a następnie zaprzestania prowadzenia wykładów dla studentów dietetyki widywaliśmy się coraz rzadziej, to dni naszych spotkań na Uczelni należały do tych najlepszych. Za każdym razem Profesor był zainteresowany życiem katedralnym i wydziałowym, ale przede wszystkim rozmawialiśmy o naszych dzieciach i wnukach. Lubiliśmy wystrój naszego wspólnego pokoju, który jako jedyny w Katedrze pozostał taki, jak za moich studenckich czasów.

Wspomnienie Danuty Góreckiej i Jolanty Czarnocińskiej

Wielką umiejętnością Profesora Jana Gawęckiego było wykorzystywanie potencjału naukowego specjalistów z różnych dziedzin – technologii żywności i żywienia, biochemii, medycyny oraz psychologii, których włączał do zespołów autorskich podręczników. Potrafił też pozyskiwać sponsorów. Był bardzo dobrym organizatorem – nigdy nie odkładał pracy na później i tego samego oczekiwał od innych. Po przejściu na emeryturę nadal pozostawał aktywny. Realizował swoje pasje, nie tylko naukowe. Nad ostatnią książeczką z zadaniami i pytaniami testowymi pracowaliśmy wspólnie już w okresie choroby Profesora, tj. od lipca do września 2025 r. Podziwialiśmy energię, siłę, aktywność i radość Profesora w tym trudnym dla Niego czasie. Równocześnie wspólnie z prof. dr. hab. Wojciechem

Roszkowskim z SGGW pracował On nad innym opracowaniem, wydanym w 2026 r., a dotyczącym historii miejsca, którego był częstym gościem – Domu Pracy Twórczej w Ustroniu koło Kępna (obecnie Dwór Myśliwski Ustronie).

Profesor Jan Gawęcki był człowiekiem wielu talentów. Poza nauką i dydaktyką miał różne ulubione zajęcia. Kochał muzykę, sztukę i literaturę, malował, grał w brydża oraz regularnie grywał w koszykówkę i tenisa ziemnego. Z radością spędzał każdą wolną chwilę w kontakcie z przyrodą na swojej działce w Krosinku, położonej w granicach Wielkopolskiego Parku Narodowego.

Panie Profesorze, byłeś dla nas ostoją, wzorem pracowitości i wielkiej solidności. Dbałeś o wszystkie detale, podziwialiśmy Twoje pasje, zapał i poświęcenie, jak również wielkie oddanie sprawie edukacji żywieniowej. Zawsze dzieliłeś się z nami wiedzą, doświadczeniem i życzliwością. Zaszczytem było współpracować z Tobą przez tyle lat.

Żegnamy śp. Profesora Jana Gawęckiego z wielką wdzięcznością za to wszystko, czego dokonał dla Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu oraz całej społeczności Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu. Żegnamy Cię jako mistrza, nauczyciela oraz przyjaciela i zapewniamy, że w naszej pamięci pozostaniesz na zawsze.

prof. dr hab. Danuta Górecka
prof. UPP dr hab. Jolanta Czarnocińska

1961–2026

Jolanta Stefens

Jolanta Stefens urodziła się 21 lipca 1961 r. w Luboniu. Do naszej Uczelni dołączyła w 1982 r., rozpoczynając pracę jako recepcjonistka w przychodni rejonowej dla pracowników i studentów Akademii Rolniczej. Od 2000 r. pracowała w Kancelarii Ogólnej, z którą związana była aż do zakończenia kariery zawodowej. W 2021 r. przeszła na emeryturę.

Wspominamy ją jako osobę pracowitą i zaangażowaną w powierzone obowiązki. Zawsze chętnie służyła pomocą, była koleżeńska, uczynna, szczera i życzliwa wobec innych.

Pani Jolanta odeszła od nas w 2026 r. Pozostanie w naszej pamięci jako dobry człowiek i osoba, której obecność na zawsze wpisała się w historię naszego Uniwersytetu.

mgr Joanna Mikołajczak

1944–2026

Marek Spychalski

Marek Spychalski urodził się w 1944 r. w Urzejowicach w powiecie przeworskim, a całą swoją karierę zawodową jako dydaktyk i naukowiec związał z Akademią Rolniczą w Poznaniu, obecnie Uniwersytetem Przyrodniczym w Poznaniu. W roku 1968 ukończył studia inżynierskie na Oddziale Melioracji Wodnych Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu i został przyjęty na staż asystencki w Katedrze Gleboznawstwa na Wydziale Rolniczym. Od 1970 r. był zatrudniony w Katedrze Gleboznawstwa Melioracyjnego na Wydziale Melioracji Wodnych.

Stopień doktora nauk rolniczych uzyskał w 1977 r., a bogaty dorobek naukowy oraz monografia pt.: „Gospodarka wodna wybranych gleb uprawnych pojezierzy poznańskiego i leszczyńskiego" były podstawą do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w 1999 r.

W ramach działalności dydaktycznej prowadził zajęcia z przedmiotów: torfoznawstwo, gleboznawstwo melioracyjne, fizyka gleb, melioracje i rekultywacje gleb słonych oraz geologia z podstawami hydrogeologii.

Zainteresowania naukowe dr. hab. Marka Spychalskiego dotyczyły ruchu wody w ośrodku porowatym, bilansu wodnego gleb, przepływów wody w strefie nasyconej i nienasyconej oraz zagadnień z pogranicza hydrogeologii i gleboznawstwa. W Jego działalności naukowej na szczególne podkreślenie zasługuje opracowanie oryginalnego równania, umożliwiającego pośrednie oszacowanie współczynnika filtracji różnych gleb i gruntów w funkcji ich porowatości drenażowej (obejmującego utwory zarówno sypkie, jak i spoiste). Należy wspomnieć również opracowanie własnego modelu umożliwiającego optymalizację nawodnień deszczowych w skali pola.

Jako naukowiec – praktyk współpracował z czołowymi biurami projektowymi regionu wielkopolskiego oraz przedsiębiorcami projektującymi i realizującymi inwestycje z zakresu melioracji wodnych i inżynierii środowiska, m.in. z Biurem Projektów Wodnych Melioracji i Inżynierii Środowiska BIPROWODMEL, Biurem Studiów i Projektów Budownictwa Wodnego HYDROPROJEKT oraz z Przedsiębiorstwem Projektowo-Usługowym POZPROJEKT w Poznaniu. W ramach tej współpracy prowadził m.in. badania na potrzeby projektowania wielu zbiorników retencyjnych i podpiętrzania istniejących jezior oraz badania geologiczno-geotechniczne nad stanem wałów przeciwpowodziowych wszystkich największych rzek w Polsce.

Opublikował kilkadziesiąt prac naukowych oraz ponad 300 opracowań – ekspertyz geotechnicznych i hydrogeologicznych – łącząc naukę z praktyką.

W 2009 r. przeszedł na emeryturę, ale nadal interesował się przedsięwzięciami badawczymi pracowników macierzystej jednostki, chętnie dzieląc się swoimi opiniami, wiedzą i doświadczeniem.

Niestety, dr hab. inż. Marek Spychalski odszedł 8 sierpnia 2026 r. W osobie Doktora straciliśmy zasłużonego członka społeczności uniwersyteckiej, cenionego naukowca i nauczyciela akademickiego, wychowawcę wielu pokoleń młodzieży akademickiej, miłośnika przyrody, człowieka niezwykle pracowitego i życzliwego.

DR INŻ. MICHAŁ KOZŁOWSKI

1934–2026

Urszula Prusiewicz-Witaszek

15 sierpnia 2026 r. w wieku 91 lat zmarła dr hab. Urszula Prusiewicz-Witaszek, prof. nadzw. – wieloletnia nauczycielka akademicka, specjalistka w zakresie fizjologii, biochemii i endokrynologii zwierząt, przez całe życie zawodowe związana z poznańską uczelnią rolniczą, dzisiejszym Uniwersytetem Przyrodniczym w Poznaniu. Pozostawiła po sobie dorobek naukowy, pokolenia wychowanków oraz pamięć osoby serdecznej, pogodnej i życzliwej.

Urodziła się 16 grudnia 1934 r. w Zbarzewie. W 1937 r. zamieszkała wraz z rodzicami w Poznaniu, gdzie po zakończeniu drugiej wojny światowej uczęszczała do szkoły podstawowej, a następnie do II Liceum Ogólnokształcącego im. Jadwigi Zamoyskiej. Po zdaniu matury w 1951 r. rozpoczęła studia na Wydziale Zootechnicznym. Ukończyła je w 1957 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera zootechniki.

Z Katedrą Fizjologii i Biochemii Zwierząt związała się zawodowo już w październiku 1957 r., początkowo jako wolontariuszka, a od 1 grudnia – jako asystent. Pod kierunkiem prof. dr. Lecha Działoszyńskiego rozwijała działalność naukową i dydaktyczną. W 1965 r. obroniła rozprawę doktorską dotyczącą wpływu ciąży i laktacji na białko oraz gliko- i lipoproteiny surowicy krwi królików. Stopień doktora habilitowanego uzyskała w 1978 r. na podstawie badań nad działaniem cyklofosfamidu jako depilatora włosów. W tym okresie odbyła również krótkoterminowy staż naukowy we Włoszech.

Jej zainteresowania badawcze obejmowały biochemię włosa, wpływ czynników genetycznych, fizjologicznych i żywieniowych na organizm zwierząt oraz mechanizmy regulacji hormonalnej. Badała między innymi znaczenie lizyny i metioniny dla biosyntezy keratyny, składu krwi i wzrostu królików. Współuczestniczyła także w pracach dotyczących wpływu aminokwasów na wydzielanie insuliny oraz roli kwasu foliowego w przemianie węglowodanowej. Wyniki tych badań publikowała samodzielnie i we współpracy z innymi pracownikami Katedry.

W 1980 r. objęła stanowisko docenta, a w latach 1981–1994 kierowała Katedrą Fizjologii i Biochemii Zwierząt. Początek jej kierownictwa przypadł na trudny okres: po pożarze w 1981 r. wspólnie z zespołem podjęła się ponownego zorganizowania działalności jednostki. W kolejnych latach kierowała badaniami nad wpływem czynników zewnętrznych na wydzielanie i recepcję hormonów oraz związane z nimi efekty metaboliczne, angażując w te prace niemal cały zespół Katedry.

Ważną część jej aktywności stanowiła praca na rzecz społeczności akademickiej. W latach 1984–1990 przez dwie kadencje pełniła funkcję prodziekana ds. nauki na Wydziale Zootechnicznym. Następnie przewodniczyła Wydziałowej Komisji ds. Rozwoju Kadr i uczestniczyła w pracach Rektorskiej Komisji ds. Rozwoju Kadr.

Jako nauczycielka akademicka i promotorka wspierała rozwój studentów oraz młodych badaczy. Wypromowała trzech doktorów i licznych magistrów, była także współautorką skryptu z zakresu fizjologii zwierząt. Jej działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną wielokrotnie wyróżniano nagrodami rektorskimi. Otrzymała również indywidualne nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki – za osiągnięcia naukowe w 1979 r. oraz dydaktyczno-wychowawcze w 1986 r. Została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi w 1978 r. i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski w 1988 r.

We wspomnieniach społeczności uczelnianej pozostała nie tylko cenioną badaczką i wychowawczynią, lecz także serdeczną koleżanką, miłośniczką dobrej książki, osobą o dużej pogodzie ducha i wyjątkowym dystansie do życia. Pamięć o Profesor Urszuli Prusiewicz-Witaszek trwa wśród tych, którzy mieli okazję z nią pracować i uczyć się pod jej kierunkiem – w ich pracy, wspomnieniach i wdzięczności.

PROF. DR HAB. PAWEŁ KOŁODZIEJSKI

1929–2026

Kamila Wilczyńska

Z głębokim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci Profesor Kamili Wilczyńskiej, która przez kilkadziesiąt lat była związana najpierw z Katedrą Ekonomiki Leśnictwa na Wydziale Leśnym, a następnie z Katedrą Ekonomii na Wydziale Rolniczym.

Profesor Kamila Wilczyńska wniosła istotny wkład do nauk ekonomicznych, zwłaszcza w obszarze ekonomiki rolnictwa, infrastruktury wiejskiej oraz edukacji ekonomicznej młodzieży. W latach 90. Profesor Kamila Wilczyńska uznała, że istnieje ogromna luka w edukacji ekonomicznej dzieci i młodzieży. Napisała z myślą o nich dwie książki: *Czy chcesz być bogaty? Przedsiębiorczość bardzo młodych* (1992) i – specjalnie dla dzieci wiejskich – *Maciek chce być dobrym gospodarzem* (1994). Popularyzowała w nich przedsiębiorczość wśród dzieci i młodzieży. Na podstawie tej drugiej książki powstał serial edukacyjny, który był kilkakrotnie wyświetlany w telewizji. W połowie lat 90. napisała kolejny podręcznik dla młodzieży *Ekonomia stosowana* (1995), poświęcony praktycznym aspektom ekonomii.

Profesor była autorką wielu książek popularnonaukowych z ekonomii dla gimnazjalistów oraz uczniów szkół podstawowych. W książkach i opracowaniach edukacyjnych Profesor Wilczyńska w przystępnej formie przybliżała młodzieży szkolnej podstawowe zagadnienia ekonomiczne. W latach 90. była niewątpliwie pionierką edukacji ekonomicznej młodzieży szkolnej. Jako jedna z pierwszych dostrzegła potrzebę popularyzacji tej wiedzy wśród dzieci i młodzieży. Uważała, że dzieci trzeba przyzwyczajać do racjonalnych zachowań od wczesnych lat, uczyć postaw ekonomicznych i obywatelskich.

Na uwagę zasługuje również fakt, że to właśnie z inicjatywy Profesor powstały telewizyjne programy edukacyjne dla młodzieży poświęcone ekonomii i przedsiębiorczości. Było to pionierskie wykorzystanie mediów do popularyzacji wiedzy ekonomicznej w Polsce. Jej wieloletnie zaangażowanie w popularyzację edukacji ekonomicznej wywarło trwały wpływ na kształcenie kolejnych pokoleń młodzieży.

Profesor Kamila Wilczyńska przyczyniła się do edukacji ekonomicznej kolejnych pokoleń uczniów również poprzez kierowanie Okręgowym Komitetem Olimpiady Wiedzy Ekonomicznej w Wielkopolsce, którego przez wiele lat była przewodniczącą. Uczestnicząc w pracach jury olimpiady poznałam Profesor jako świetnego organizatora prac. Zawsze wykazywała się ogromnym zaangażowaniem w prace komitetu i dbała o wysoki poziom merytoryczny olimpiady.

Znałam Panią Profesor niemal 50 lat. Od pierwszych dni, kiedy spotkałyśmy się po raz pierwszy jesienią 1977 r., otoczyła mnie opieką i serdecznością. Była urodzonym dydaktykiem, miała umiejętność tłumaczenia trudnych zagadnień jasno i czytelnie. Mówiła, że nie ma trudnych problemów i że wszystko da się rozwiązać. Kiedy przestała pracować na rodzimej uczelni, spotykałyśmy się przez wiele lat dość regularnie z okazji świąt w jej domu przy niemal symbolicznym okrągłym stole. Państwo Wilczyńscy opowiadali o wspólnych wojennych przeżyciach, pasjach i przygodach podróżniczych oraz komentowali aktualne wydarzenia ekonomiczne. Oboje zawsze pogodni, dowcipni, zatroskani o kondycję ekonomiczną gospodarki i społeczeństwa. Reprezentowali pokolenie, które przeżyło wojnę, ale zachowało optymizm i rozwagę w osądach innych osób. Do dziś przechowuję mapę Austrii podarowaną przez państwa Wilczyńskich z zaznaczoną odręcznie trasą do Grazu. „Tylko proszę nie czekać i już jechać, bo czas mija zbyt szybko", mawiała Profesor z właściwą dla siebie energią, gdy odkładałam zbyt długo podróż do Grazu. Oboje byli pasjonatami podróży, regularnie odwiedzali na własną rękę różne zakątki świata. Ciekawi nie tylko Polski, lecz także Europy, która powoli otwierała się na nowe kraje.

Kiedy pytałam Profesor o tajemnicę Jej długiego życia, odpowiadała, że receptą jest aktywność zawodowa, ciągły wysiłek intelektualny i dużo optymizmu, nawet w najtrudniejszych momentach życia. Mówiła nieco żartobliwie i z lekkim uśmiechem, że jest najstarszym rektorem świata, ale wciąż miała pomysły i plany na nowe kierunki studiów i nowe inicjatywy. Zawsze życzliwa i niezwykle otwarta na ludzi, taktowna, wyrozumiała i powściągliwa w ocenach uczynków innych. Taką ją zapamiętamy, jako człowieka dialogu, kompromisu i zgody.

Kiedy po raz ostatni odwiedziłam Panią Profesor pół roku temu, Jej zagadkowy uśmiech nie znikał z twarzy. Sprawiała wrażenie, jakby chciała powiedzieć, że wszystkiego już dokonała, że wszystko jest poza nią. Spokojna i zaskakująco pogodna, bez planów na przyszłość, w momencie gdy nie mają one już większego znaczenia.

W Osobie Pani Profesor żegnamy nie tylko uczoną, ale również człowieka wysokiej kultury osobistej, etyki i postawy obywatelskiej. Taka pozostanie w naszej pamięci na zawsze.

PROF. DR HAB. WŁADYSŁAWA ŁUCZKA

